U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce Ing. J. Z., zastoupeného JUDr. Jiřím Juříčkem, advokátem Společné advokátní kanceláře, Údolní 5, Brno, proti žalovanému Ministerstvu dopravy a spojů, Nábř. L. Svobody 12, 110 15 Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ze dne 20. 12. 2001 č. j. 26 288/01-RK,

t a k t o :

Žaloba se odmítá.

Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Žalobci se vrací zaplacený soudní poplatek 1000 Kč. Částka 1000 Kč bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou doručenou Vrchnímu soudu v Praze dne 28. 2. 2002 se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí ministra dopravy a spojů ze dne 20. 12. 2001 č. j. 26 288/01-RK. Toto rozhodnutí bylo vydáno poté, kdy Vrchní soud v Praze rozsudkem ze dne 25. 6. 2001 č. j. 5 A 94/99-27 v právní věci týchž účastníků v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra dopravy a spojů ze dne 17. 3. 1999 č. j. 17777/99-RK (030) toto rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a rozhodl o náhradě nákladů řízení.

V rozhodnutí ze dne 20. 12. 2001 č. j. 26 288/01-RK bylo podle § 17 odst. 3 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, zřízeno věcné břemeno užívání pozemku p. č. 2947/3v k. ú. S,, městská část B.-S., pro výkon vlastnického práva ke stavbě dálnice D 1 – 0131, B.-j.-H., která byla povolena k trvalému užívání kolaudačním rozhodnutím býv. Národního výboru města B., odborem dopravy č. j. Dopr. 14/54/4417/83-kom. ze dne 6. 9. 1983, které nabylo právní moci dnem 3. 19. 1983. Obsahem věcného břemene je povinnost vlastníků shora uvedeného pozemku (žalobce a každého dalšího vlastníka) trpět na předmětném pozemku stavbu dálnice, její provoz, opravy a údržbu. Věcné břemeno bylo zřízeno na celé parcele p. č. 2947/3 v k. ú. S. o výměře 1716 m^2, zapsané na LV č. 25 pro k. ú. S., městská část B.-S., ve prospěch Ředitelství silnic a dálnic ČR se sídlem v Praze 4, Na Pankráci 546/56, které je pověřeno výkonem vlastnických práv státu ke stavbám dálnic. Vlastníci pozemku se zdrží veškerých činností, které by mohly ztěžovat výkon vlastnického práva ke stavbě dálnice, zejména umisťování věcí na pozemku, nad a pod pozemkem a jakýchkoliv úprav pozemku. V rozhodnutí byla dále stanovena jednorázová náhrada za zřízení věcného břemene v celkové výši 960 960 Kč; Ředitelství silnic a dálnic ČR bylo uloženo tuto částku proplatit žalobce do 60 dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí.

Žalobce v žalobě namítl, že žalovaný se nevypořádal s jeho argumenty a k celé řadě z nich se vůbec nevyjádřil. Zcela zásadní otázkou je, zda v daném případě je možno aplikovat ust. § 17 odst. 3 zákona č. 13/1997 Sb. Podmínky, za nichž vzniká pravomoc speciálního

stavebního úřadu zřídit na návrh vlastníka stavby věcné břemeno, které je nezbytné pro výkon vlastnického práva ke stavbě za jednorázovou náhradu, jsou v zákoně jednoznačně specifikovány. Prvou podmínkou je situace, kdy byla zřízena stavba dálnice na cizím pozemku a druhou podmínkou je, že vlastníku této stavby se prokazatelně nepodařilo dosáhnout majetkoprávního vypořádání s vlastníkem pozemku. Správní orgány obou stupňů se otázkou, zda byla založena jejich pravomoc tím, že jsou splněny obě podmínky, vůbec nezabývaly. Správní orgán nezjistil náležitě skutkový stav při zjišťování toho, zda se prokazatelně nepodařilo dosáhnout majetkoprávního vypořádání se žalobcem; již z tohoto důvodu je jeho rozhodnutí vadné. Žaloba vytýká též nedostatečně zjištěný skutkový stav i ohledně návrhu na uzavření kupní smlouvy. Žalovaný se ve svém rozhodnutí nevypořádal ani s další důležitou námitkou žalobce, která spočívá v tom, že zřízením věcného břemene došlo fakticky k situaci, že pozemek žalobce je rozdělen na tři části, přičemž dvě části, na kterých není věcné břemeno zřízeno, jsou právně a fakticky nepřístupné a i z hlediska jejich využití jsou výrazně znehodnoceny. Žalobce tedy považuje rozhodnutí žalovaného za rozhodnutí vydané na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu a žalovaný věc posoudil po právní stránce nesprávně.Proto se domáhá, aby rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě vyvracel jednotlivé důvody žaloby s tím, že nespatřuje důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

Žalobce v replice především nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že za situace, kdy vlastník pozemku navrhuje uzavření nájemní smlouvy a vlastník pozemku s nájemní smlouvou nesouhlasí, jsou splněny podmínky pro postup podle § 17 odst. 3 zákona č. 13/1997 Sb., totiž, že se nepodařilo dosáhnout majetkoprávního vypořádání s vlastníkem pozemku.

V daném případě jde o věc, která na Nejvyšší správní soud přešla podle § 132 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), z Vrchního soudu v Praze. Nejvyšší správní soud ve věcech neskončených vrchními soudy dokončí řízení zahájená těmito soudy. Podle § 130 s. ř. s. se neskončená řízení podle části páté hlavy druhé o. s. ř. účinného přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona dokončí podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s. (řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu). To se však netýká věcí, o nichž má od 1. 1. 2003 jednat a rozhodovat soud v občanském soudním řízení; v takových případech postupuje Nejvyšší správní soud podle § 68 písm. b) s. ř. s.

V dané věci správní orgány rozhodovaly k návrhu vlastníka dálnice o zřízení věcného řemene podle § 17 odst. 3 zákona č. 13/1997 Sb. Tuto věc je třeba považovat za věc spadající do práva soukromého, neboť je zde rozhodováno správními orgány o věcném břemeni, které je jedním z věcných práv k cizím věcem, upraveným občanským zákoníkem v části druhé hlavě třetí.

V § 68 písm. b) s. ř. s. je stanoveno, že žaloba ve správním soudnictví je nepřípustná, jde-li o rozhodnutí správního orgánu v soukromoprávní věci, vydané v mezích zákonné pravomoci správního orgánu. Od 1. 1. 2003 takové věci budou na základě podané žaloby projednávat a rozhodovat soudy v občanském soudním řízení podle nové části páté občanského soudního řádu (ve znění zákona č. 151/2002 Sb.).

Nejvyšší správní soud proto podle § 46 odst. 2 s. ř. s. žalobu odmítl, neboť žalobce se žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí, jímž správní orgán rozhodl v mezích své zákonné pravomoci v soukromoprávní věci. Tímto rozhodnutím je řízení ve správním

soudnictví skončeno; soud poučuje žalobce o následcích tohoto odmítnutí žaloby a o možnosti domáhat se novou žalobou rozhodnutí v občanském soudním řízení.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla žaloba odmítnuta.

Výrok o vrácení žalobcem zaplaceného soudního poplatku se opírá o analogii § 10 odst. 3 a 5 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů. Zakládá-li tento zákon právo na vrácení soudního poplatku v případech, kdy řízení bylo zastaveno před prvním jednáním, event. v případech, kdy lze v řízení rozhodnout bez nařízení jednání do doby vydání rozhodnutí ve věci samé, tím spíše musí být soudní poplatek vrácen tehdy, když návrh vůbec není způsobilý k projednání ve správním soudnictví a soud takový návrh odmítl podle § 46 s. ř. s.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné. Žalobce může do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí podat v této věci žalobu podle části páté občanského soudního řádu k místně příslušnému okresnímu (obvodnímu) soudu. Podá-li žalobce v této lhůtě žalobu u příslušného soudu, platí, že řízení o ní je zahájeno dnem, kdy Vrchnímu soudu v Praze došla žaloba tímto rozhodnutím odmítnutá.

V Brně dne 25. 3. 2003

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu